

genkunde er undgaaet Statsraadets Opmærksomhed, da den her foreliggende Sag blev ordnet; det blev dengang specielt undersøgt, netop ifølge Warschauerprotokollens Indhold, der vilde, at det skulde undersøges, om det kunde være nødvendigt at indhente yderligere Renunciationer fra flere Andre end dem, der allerede havde tilsagt saadanne; men man fandt da, at der ikke var nogen Anledning dertil (Hør!); man fandt, at den Mening var den ene rigtige, at naar først Mandstammen oplyste, saa gif Arven efter den regelmæssige Liniefølge, Nærheden altsaa beregnet i Forhold til den sidst afdøde Konge, til den nærmeste qvindelige Agnat, eller denne qvindelige Agnats Efterkommere, hvis hun allerede maatte være død. Den meget ærede Indenrigsminister lagde meget rigtig Vægt paa, at det just ikke var tilstrækkeligt i disse vigtige Anliggender at have den gode Ret at staae paa, at ogsaa den ugyldige Fordring eller den tvivlsomme Ret kunde erholde Vægt og gjøre Skade derved, at fremmede Magter paa Grund af deres særegne Interesser, blande sig ind. Dette er ganske rigtigt, men jeg troer, at det er uheldigere anvendt (Hør!) med Hensyn til hvad Augustenborgerne, som anført, skulde kunne præterere ifølge den cognatistiske Arveret efter Kongeloven. Jeg forstaaer ikke, hvorledes den meget ærede Indenrigsminister har kunnet overse, hvilke meget betydeligere Farer, der kunne true ifølge deres formeentlige agnatiske Fordringer paa Slesvig og Holsteen (Hør! Hør!), naar man hæver Kongelovens Arvesfølge, der nu sammenbinder Slesvig med Kongeriget, for hvilken Forbindelse saameget dyrebart Blod er udgydt. Ved at ophæve denne Arveret kan man vel tilintetgjøre de cognatistiske Arvesfordringer, men ikke den formeentlige agnatiske Arveret, som den omtalte Linie præterender ifølge et ganske andet Retsfundament end Kongeloven (Hør!). Det er netop en af de store Farer, der true ved at ophæve Kongelovens anerkjendte bestaaende Arveret, at der, naar Landene derved skulde blive arvingssløse, vil reise sig med forøget Magt de formeentlige agnatiske Præteritioner, som nu ved hin Arveret holdes nede, og det kan da, som den ærede Minister bemærkede, ikke ligefrem være tilstræk-

keligt for os at kunne sige, at de ikke ere gyldige, naar fremmede Magter ifølge deres særegne Interesser blande sig ind, og Følgerne ville, saaledes som Erfaringen allerede har viist, kunne blive høist farlige og uheldige for Landet. Lad os derfor holde fast paa den Arvelov vi have, det Vaand, som hidtil har forbundet de vigtigste af Monarchiets forskjelligede Dele.

Da jeg har Ordet, skal jeg endnu i Anledning af hvad min ærede Collega, Folkethingmanden for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Welschov), har anført, tillade mig at fremføre nogle Bemærkninger. Han beklagede, at man ikke her under Forhandlingerne var gaaet ind paa at gjendrive de, som han meente, gode Grunde, der vare anførte for, at det laa i Londenrtractaten, da Kongelovens Arvesfølge skulde ophæves. Jeg troer virkelig, at den ærede Rigsdagsmand har Uret deri (Ja! Ja!). Jeg troer, at det mange Gange og tilstrækkeligen er blevet oplyst, at man ikke ved nogen gyldig logisk eller juridisk Argumentation kan udbringe noget saadant Resultat af Londenrtractaten. Den ærede Rigsdagsmand vil ogsaa have seet, at foruden Deeltagerne i Betænkningen, mange oplyste og skarpsindige Mænd her i Forsamlingen og udenfor den have vedkjendt sig denne Mening, og navnlig kan jeg gjøre ham opmærksom paa, at alle det juridiske Facultets Medlemmer ere enige i denne Anskuelse; der kan faaes et eenstemmig Responsum af hele det juridiske Facultet herom, hvis det forlanges; men det kan jo her ikke nytte at blive ved at gjentage og gjentage de samme Argumenter, naar Folk ikke kunne eller ville forstaae dem (Hør! Hør!). Der kan derhos heller ikke være Anledning til at gjendrive hver Enkelt's Argumentation, som kan fremkomme imod denne Anskuelse, idet den i det Hele taget kan være saa lidet rigtig eller bevissende, at man godt kan lade den staae hen uden videre; skulde man gjendrive hvert enkelt Argument eller enhver Paaastand, der saaledes kommer frem, fik man aldrig Ende paa Forhandlingen. Dette finder netop Anvendelse med Hensyn til det Foredrag, den ærede Rigsdagsmand tidligere har holdt, og som han beklager, at man ikke har indladt sig